

טריפ

תהי אילון

צילום

לצוד עוף קפוא



מסל בורמאי: להגיע יותר עמוק!

כרורות. הסקרנות נגמרת במקום, שבו אתה צריך לייצר תוצאות. אם מדברים על ציד, זה כמו לצוד עוף קפוא בספרטרוקט, לצאת עם כל הציד לסופרמרקט, ואז לשלוח את העוף הארוז מתוך המרפ. עבודת הצלם היא ההצבעה שלו על דבר מסוים בדרך מסוימת. שני אנשים, שיראו את אותו דבר, לעולם לא יקבלו את אותה התוצאה. אני מקשרת בצילום בין דברים שלא קשורים זה לזה. פסל בנורמה וילר ביבנה, שניהם ישרו את אותו הדבר. מה שמקשר ביניהם זה האצבע שלי שמצביעה".
ומה היא רוצה לעשות כשתהיה גדולה?
"להמשיך לצלם"

רע. צילום, לעומת זה, זה קורס-כל לא-אמנות. הטריטוריה מאוד רחבה. קיים צילום מישפחתי, צילום בפריסום, צילום מדעי, צילום-חדשות, ובסוף, בצעד כושל — הצילום האמנותי. במשך הלימודים עברתי כרמה של פיתרונות. ניסיתי לעשות צילומים שונים, לנסות להוכיח שום-דבר. עברתי על תמונות, שלקהל לא תהיה איתן בעייה. אני מוכרחה להגיד שאפילו המורים שלי לא הבינו מה אני רוצה".
היום היא עובדת עם עצמה, לא מנסה לעזור לקהל.
על התערוכה:

התערוכה הזאת איננה ואריאציות על נושא מסוים, המכנה המשותף הוא התחושה, העוברת ריכוז ורגישות. אני לא יוצאת לבלות עם מצלמה. הצילום הוא כלי. כמו ציד. מחכים, ואז ברגע אחד תיקחוק — ואתה צד רגע של חיים. אחר-כך, מרצף של תצלומים לצופה. דיאלוג עם הקהל. בזמן העבודה זה רק דיאלוג ביני לבין עצמי. בתערוכה נוצר הקשר, כשהקהל מקבל את הת-חושות, שרציתי להעביר.

אני לא עוסקת בדברים אקטואליים. הזמן לא משחק תפקיד בעבודות שלי. לא רוצה, שהע-בודות שלי יקבלו כוח מהאסוסיאציה של זמן ומקום. השאיפה היא להגיע לשפה אנושית בסיסית, שגם בן-אדם זר, ממקום אחר, בן גיל אחר, אולי אף תקופה אחרת, יקבל אותה. המהות של הדברים לא נמצאת בזמן ובמקום. מנסה להתחמק ממערכת האסוסיאציות המיידיות של הצופה, ולהגיע לרובר יותר עמוק.
ביצירה אני לא נותנת לדברים לגלוש. אני לא מעבירה הומור. אולי אני לא מספיק משוחררת. לא מעניין אותי לצלם דברים, שאפשר להעביר במילים".

צילום זה אורח-חיים?
"לא, זה סוג של הרפתקה. עבודה שדורשת במעבדה, אתה לבר עם הטרף — הנגטיב. בחדר-החושך פתאום מתגלים לך דברים חדשים. כתלמידה היית חייבת להוציא תוצאות

סיגל ששון. צלמת. תערוכה יחיד ראשונה, במרכז הקונגרסים והאירועים של כפר-המכביה. סיגל היא בוגרת המידרשה-לאומות ברמת השרון. צלמת ותיקה. התחילה לצלם בגיל 10. סיפור כמו באגדות.

באחד הימים, כששכבה בשרה, הבחינה פתאום בנמלה מטיילת לאיטה לאורך גיבעול של צמח. אם מסתכלים בזה מקרוב, היא חשבה, הנמלה נראית כלי-כך גדולה, ממש כמו בג'ונגל. למחרת היא ביקשה מצלמה, יצאה שוב לשרה כדי לצוד את אותו המעמד. היא הנציחה אותו, ומאז היא מצלמת.

בניגוד לאגדות, הצילום אינו מהווה בשבילה חיים קלים של עושר ואושר. היא צריכה להת-מודד בעולם אמנותי, שבו הצילום הוא בן-חורג. על המאבק הזה היא מספרת: יש בעייה עם הצילום. מילדות היתה לי ההרגשה שאפשר להביע בעזרת מצלמה. הייתי מופתעת שצריך לשכנע אנשים שצילום זה כלי אמנותי.

הבעייה המרכזית היא לגיטימציה. ברגע שבן-אדם עושה קו על נייר, הוא נכנס מיד לתחום של אמנות. אחר-כך אפשר להתווכח אם זה טוב או



צלמת סיגל ששון: "הצילום הוא בן-חורג"

היה חמור, היה רע?

ליל-שבת בחצות. בתל-אביב של אחרי-הבחינות אין מקום-חניה. נאלצתי לנחות על פיסת-מדרכה פנויה. באמת לא היתה ברירה.

עמוסה ברגשי-אשמה אני עולה הביתה. בדרך תופסת אותי אשה קשישה.

"גברת, למה את שמה אוטסמוביל שלך כאן? את יודעת, אני נסעתי בחמור. היה רע, לא. את שומעת, תוציאי את זה ממדרכה. אני ממשמר אורחי. בכלל, למה את צריכה אוטסמוביל בגיל שלך, בשביל לעשות אק-סידנטיס? תתני אוטסמוביל למגן-דויד אדום. הכל בשבילכם זה הצגה. הצגה, נכון?"
מי אמר שאין מחזאות ישראלית מקו-רית?

סרטים

מחר במכולת

כולם מודעים לעובדה, שמעטים מהיושבים באולם יזכו להשתתף בטכס אוסקר אמיתי או בהקרנת-כבוד של סרט בוגרים, כששםם ויפיע על המסך. בינתיים חוגגים, שוכחים שמחר בבוקר הם יצטרפו להתייצב מול התווני במכולת. אותו לא מעניינים שיקולים אמנותיים. הוא ידרוש מהם, קרוב לוודאי, לשלם את החשבון. קאט. הסצינה הבאה — חלוקת הפרס לסרטים הזוכים.

המקום השלישי — בארץ שם. דראמה טל-וויזיונית על הדור השני. בנם של ניצולי-השואה בונה לעצמו עולם דימיוני של חיות נאציות. בארץ שם".

במקום השני — סולם יעקב — מי צעק. אני דופק את הבת של הגיבור" בחצות על המיגל. במקום הראשון — חבצלת — דור שני למישפחה מרוקאית בנהריה. החלומות לצאת מהעוני. המגע עם העולם האחר והסוף.

אחרי צפייה בסרט, אי-אפשר שלא להודות עם החלטת השופטים. סרט מרגש, עשוי היטב, ומישחק יוצא-דופן של השחקנית ענת וקסמן. הערב מסתיים. באוויר מרחפות מילותיו של הד"ר ג'אר נאמן, יו"ר חברת-השופטים, על הסרטים שלא זכו: "אתם קרובים עשוי יותר למטרה, שלשמה הצטרפתם לקהילת הקולנוענים המיו"רים. לקיים את המישפט, שאמר אחד ממייסדי הקולנוע: הקולנוע היא אמנות ללא עתיד".

מילה טובה על העבודה של בימאי הערב, ארנון גולדפינגר, שיצר ערב-אוסקר מקומי מהוקצע ומשעשע. בתיקוה שהאופטימיות של הערב הזה לא תתבזבז בעבודות-מלצרות כפאב שכוח-אל בתל-אביב.

נותי, המוסיקה, העריכה, עריכת פס-הקול, המי-שחק, הצילום, ופרס ההפקה. בין הנאומים הנרגשים של נציגי האיגודים והגופים התורמים, עולים המנחים ומכעזים קט"עים כשילוב מישחק וידיאו. הם צוחקים בחן רב



אסתי זקהיים ומנשה לוי: אוסקר מקומי משעשע

על תעשיית-הקולנוע הישראלית, על הבימאים הצעירים, השחקנים, והעולם הפרטי של היושבים בקהל.

קהל מצידו מגיב בצחוק רם ובמחיאיות-כפיים. אווירה של בלוז לחופש הנודל.

רוב לשני בערב. אודיטוריום דוהל. בתוכניה כתוב: "הערב מגיעה לסיומה התחרות המ-סורתית של סרטי-גמר, שהופקו במיסגרת החוג לקולנוע ולטלוויזיה באוניברסיטת תל-אביב — תחרות מוגרבי".

השלב הראשון בכל אירוע סטודנטיאלי מהסוג הזה הוא שלב ההיכרות. קהל מתודרע לעצמו. כולם מצטופפים סביב הכניסה, וכל אחד עורך היכרות אינטמיית עם מי שדוחף מימין, משמאל, מלפנים ומאחור. השעה 8 וחצי, מחצית השעה אחרי השעה המיועדת לתחילת הטכס, ובחוף עדיין מהומה.

לאט-לאט מושב הסדר על כנו, והקהל למקומו. הוותיקים, שכבר מחממים את הכסא כשעה, מתחילים למחוא כפיים. ואז...

אקשן. המסך נפתח והערב מתחיל. מנשה לוי, אחד המנחים, נכנס לאולם, "משחק אותה" סדרן. תופס מישו שלא יושב במקום שלו — אין מקום לדאגה, הקטע מכויים. באותו הזמן מבצעת המנחה השנייה, אסתי זקהיים, פירוואטים על הבימה, מצויידת בווגי-כנפיים.

הסדרן עולה לבימה. מתחיל לספר את סיפור חייו: הדוד שלו אהרון, הדודה, הסבתא, הקרובים והמכרים. מסתבר שהסדרן התמים מחויק בחיקו עלילה שלמה לסרט, עם כל האלמנטים הדרושים. הדוד הומור, הדודה אוהבת את אבא, הגיס ערבי וכו' — יש סרט. חסר רק המסר. דיון בין המנחים, ובסיומו הסדרן מתוודה — המסר הוא שאין מסר. "יופי, עכשיו גם לנו יש פליני משלנו", הם העבירו את המסר. קאט.

אקשן. מתחילים לחלק את הפרסים לפי הקטגוריות השונות. פרס התסריט, העיצוב האמ-



ג'ורג' פלארי: אפקטים מוסיקליים מגוונים

אירועים ואנשים

100 שקל או...

המעניין והנכסף ביותר בעולם כולו: היא עצמה. היא יושבת, והשיחה, החווית על עצמה לא-אחת, מתגלגלת כד:
ישראל: "או איך קוראים לך?" היא עונה. ננית, לצורך העניין, שקוראים לה סתונית.
ישראל: "סתונית, אפשר לראות את ידימין, בבקשה?" היא מגישה לו את כרטידה.
ישראל: "אני רואה, סתונית, שנולדת בחורש ספטמבר". היא מנידה בראשה בשלילה.
הוא: "אה, כן, את צודקת, אוקטובר" היא מסתכלת בו במבט מעריץ.

אם מישוה עוצר אותך ברחוב בקביעה. את כסח מתעסקת כאמנות! קחי בחשבון שהתעני-ייתונך באמנות יכולה להיגמר בהצעה לשלם 100 שקלים תמורת ניתוח אישיות מקיף, כולל עבר, הווה, עתיד. ו/או קשר אינטימי עם המציע.

לישראל — קורא בכפיד ובתוו-פרצוף — יש לא רק מיקצוץ, אלא גם קליינטים. ליתר דיוק: קליינטיות, ולא מעטות.

מעקב של אחר-צהריים אחד בבית-קפה תל-אביבי מעיד על הצלחה של כ-50 אחוים. כל גברת שניה מגלה בעצמה גישה לאמנות. והיא מלאת נכונות לשמוע פרטים נוספים על הנושא

פלארי בא

ג'ורג' פלארי נגן אורגן שווייצי, הנחשב באירופה כאמן בינלאומי בתחום הנגינה על אורגן וכינולת להפיק אפקטים מוסי-קליים מגוונים. עכשיו בסיבוב-הופעות קצר בארץ.